

Fiskelykke

1. USA

Elva Silver Creek i delstaten Idaho er en av de store gjengangerne i amerikanske fluefiskeblader. *Fly Fisherman* kjører minst én artikkel derfra i året, og den handler om det samme hver gang: Stor ørret på små fluer i krystallklart vann – en uimotståelig kombinasjon, spør du meg.

Silver Creek er en diger kildeelv, som slynger seg gjennom et åpent, knusktørt landskap helt nord i potetstaten Idaho, bare noen få mil fra Montana-grensen. Vi kom dit i begynnelsen av oktober. Det var klassisk høststemning ved elva. Lite vann, ikke noe mennesker, kortvarige, men intense klekkinger av små døgnfluer og vanskelig fiske.

Den kompetente, men skjøre guiden vår, Dave Glasscock, (jeg har hørt om glasskjeve, men...) fortalte at i juni så står folk skulder

ved skulder og fisker på godstrekningen rundt landsbyen Picabo, en påstand det var vanskelig å ta på alvor når vi skuet utover den golde, mennesketomme elvedalen.

Glasscock var ikke bare skjør, han var sjenerøs også, og han lot oss disponere et hvitt trehus som lå et mediokert rullekast fra elvebredden innerst i en grusvei i Picabo. Han tok riktignok 3000 kroner natta for det, men det var et fint, lite hus. For å komme til og fra de beste fiskestrekningene måtte vi krysse Silver Creek på en liten, men solid bygd trebro. Oppstrøms broa var elva smal og dyp og stilleflytende. Femti meter nedenfor broa viet elva seg ut til en liten innsjø. Kjempehølen var et populært utgangspunkt for padlere, fugletittere, krypskyttere og flyteringfiskere, og det var alltid mye folk og hektisk aktivitet i området.

Vi hadde lagt merke til at det ofte vaket fisk rett på oversiden av broa når vi kjørte forbi. Jeg tok det som en selvfølge at det dreide seg om ørret, og allerede den andre dagen spurte jeg Glasscock om vi ikke kunne stoppe og ta noen kast. Nilssen kunne filme både fisken og fiskeren ovenfra - fra broa - en drømmesetting for en

tørrfluefiskescene. Men Glasscock bare ristet overbærende på hodet, smilte i skjegget og sa: ”Forget it, guys, that’s bridge fish.”

Ingen av oss hadde hørt om ”bridge fish” før. Jeg regnet med at det var en slags eksotisk fiskeart, kanskje en amerikansk sik-variant eller noe i den duren. Bård insisterte på at det var harr. Jeg visste at han tok feil, men jeg sa ikke noe.

En formiddag stoppet Glasscock ved broa for å slå av en prat med landsbypresten, og vi benyttet anledningen til å gå og ta disse mystiske brofiskene nærmere i øyesyn. Vi ble stående og måpe med åpen munn og haka godt ned på brystet mens siklet rant nedover vadejakkene i strie strømmer. Det viste seg at brofiskene var digre regnbueørreter! Ikke kilosfisk, ikke halvannenkilosfisk. Nei, da. Disse guttene var fra to kilo og oppover, den største kunne godt finne på å være nærmere fire. De sju eller åtte fiskene sto side om side og slurpet i seg noe som så ut som ørsmå døgnfluer.

Da vi dypt rystet karet oss inn i bilen igjen, forklarte Glasscock at ”bridge fish” bare betydde at det var fisker som var helt umulige å ta. De ble nemlig fisket på absolutt hele tiden, hver eneste dag, hele

sesongen. De hadde doktorgrad i uekte insekter. Det var bortkastet tid å prøve å fange dem.

Men hvis det var en etablert sannhet at de ikke var verd bryet, så ble de vel ikke fisket på hele tiden likevel?

Jeg ba Glasscock stanse bilen, dro på meg klamme vadere og rigget stanga med enda klammere hender. Jeg skulle faen meg vise dem. Innerst inne visste jeg at det var å be om bråk, men jeg kunne ikke la være å prøve. Sju av de største ørretene jeg hadde sett i hele mitt liv, sto der og vaket regelmessig. Nilssen hadde drømmeposisjon på broa. Potensialet var rått. Nå var det bare opp til meg.

Jeg smøg meg ned til elva på nedsiden av broa og ålte meg på magen under broa og opp langs bredden til jeg var cirka på høyde med fiskene. Så lirket jeg den lett anspente kroppen min forsiktig ut i vannet, vadet fem meter ut og begynte å kaste på den nærmeste. Jeg følte at jeg hadde brukbar oversikt, selv om elva og vakene så helt annerledes ut fra min nye posisjon. Fiskene var ikke skremt, jeg så hva som klekket – ”tricos”, en bitteliten svart og hvit døgnflue – og det var ikke umulig å få flyt. Bakslengen var ikke noe problem, Nilssen hadde

full kontroll og kommunikasjonen oss imellom gikk smertefritt.

Herregud...

Selv om jeg syntes det var litt rart, var jeg var ikke direkte sjokkert over at fisken ikke tok på ett av de tre første, tilsynelatende perfekte, flytene. Det var så mange ekte insekter på overflaten og fiskene sto så høyt i vannet at nøkkelen måtte være å få flua rett over fisken i akkurat riktig øyeblikk - og det visste jeg at krever både tålmodighet og konsentrasjon. Jeg gikk inn for oppgaven med hud og hår, og var så fokusert at jeg ikke la merke til at det hadde samlet seg en anelig mengde tilskuere på broa. Plutselig både så jeg og hørte dem:

”He’s going for it!” ”Foreigner in the water! Ha, ha ha ha!”

Latteren runget utover dalen. Med ett var jeg tilbake i musikktimen i fjerdeklasse da jeg skulle framføre ”Herr President” sammen med Pekka og mistet triangelen i gulvet midt i første refreng. Så jeg beit tenna sammen, tenkte på Willy Raillo og gjorde mitt beste for å knipe igjen adrenalinflommen som veltet ut i kroppen.

Etter hvert følte jeg selv at jeg taklet situasjonen relativt bra. Men uansett hva jeg gjorde, uansett hvor bra jeg selv mente jeg fisket, så ville de småprikkede regnbuesvinene bare ikke ta. Jeg prøvde et utall tørre varianter, flere forskjellige klekkere, ufortyngede nymfer, spente spinnere – hele spekteret. Og jo mer desperat jeg ble, desto bedre ble stemningen på broa. Luften fyltes av muntre tilrop og hånlige bemerkninger. På det meste var det rundt førti menn, kvinner, dyr, barn og pensjonister som sto der og lo seg skakke og slang dritt om alt fra fluevalg til sveis, via utstyr til nedlegg og mendeteknikker. Jeg kunne ikke ta igjen. Jeg måtte bare stå der som en påle og svelge unna all møkka. Aldri i hele mitt liv har jeg hatt mer lyst til å få en fisk. Jeg merket at jeg skalv kraftig på hånden. Svetten rant i strie strømmer nedover ryggen og samlet seg i vaderne. Jeg byttet flue igjen, jeg byttet fisk, jeg byttet posisjon, jeg byttet personlighet - jeg gjorde alt som sto i min makt, men fiskene ville bare ikke ta. De ble ikke skremt heller. De var åpenbart vant til å ha fjols som meg ved siden av seg i vannet.

Etter en halvtimes forknytt fiaskofisking hadde jeg ikke lenger nyhetens interesse, og amerikanerne gikk tilbake til å gjøre det de drev

med før de begynte å plage meg. Det er heldigvis ikke så gøy å hundse noen i det uendelige.

Så der sto jeg, med kroppen stinn av melkesyre og hodet fullt av et intenst hat til regnbueørret, Amerika, små døgnfluer og broer.

Nilssen og Bård hadde dratt hjem for lengst. De orket ikke å se en god venn bli ydmyket på den måten.

To minutter etter at den siste plageånden hadde forlatt broa - og cirka ett minutt etter at den første tåren rant nedover det høyre kinnet mitt - rullet en av fiskene plutselig over den lille klekkeren. Jeg var altfor forfjamsset til å gjøre noe som minnet om et tilslag, men den kroket seg selv og føyk tretti meter oppstrøms. Det var ikke den største brofisken, men heller ikke den minste. Jeg prøvde meg med et lite seiersbrøl da fisken gled inn i håven, men det satt seg liksom fast i halsen og jeg tror ikke noen hørte meg.

